

„A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“
Ef 4, 11.-13.

ilustrační kresba
jindřichtoles

Červenec - srpen 2024
CASD Valašské Meziříčí
www.valaskemezirici.casd.cz

Úkoly – Evangelium podle Marka

- 6.7. – „Počátek evangelia Ježíše Krista...“
- 13.7. – Sobota s Ježíšem
- 20.7. – Spory o Ježíšovo učení
- 27.7. – Ježíšova podobenství
- 3.8. – Zázraky u jezera
- 10.8. – Přesně naopak
- 17.8. – Vyučování učedníků (1)
- 24.8. – Vyučování učedníků (2)
- 31.8. – Spory v Jeruzalémě

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Kázání	Učitel SŠ-A	příspěvek
6.7.	F.Číhala	I.Chárová	Iva
13.7.	B.Novotná	B.Mroček	Jirka
20.7.	H.Dona	F.Tomanec	Petr
27.7.	T.Kupčík	P.Pimek	Boženka
3.8.	J.Juřínek	K.Tyšerová	Stázinka
10.8.	H.Dona	A.Petrovičová	Simča
17.8.	L.Kisza	P.Chára	IFA
24.8.	Kateřinice – Kornelius Novak		
31.8.	J.Kloda	P.Pimek	Iva

Blahopřání k narozeninám

- 4.7. – Smílková Mirka
- 8.7. – Škrlová Jiřina
- 26.7. – Simona Kimlerová
- 29.7. – Dančák Erik
- 8.8. – Škrla Daniel
- 24.8. – Chárová Ivana

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc červen

9. Základ Boží vlády – význam Božího zákona

Lidé přestupují věčně platné Desatero. Následně je Satan vede k víře, že se mohou zachránit vlastními silami. Studium Bible přineslo pochopení významu služby v nebeské svatyni svatých. Ježíšova oběť na kříži naplnila Boží zákon o ospravedlnování, známý do té doby pouze symbolicky. Šelma prosazuje lidskou cestu spasení, změnila Desatero, pronásleduje Boží lid. Vystupuje proti Bohu. Nyní zaznívá varovné andělské poselství. Každý se musí rozhodnout. Nenechejme se zmalomyslnět argumentem, že většina lidí, včetně teologů, věří jinak než my.

10. Nebezpečí spiritismu – svod v závěru dějin

Projevy spiritismu většinou neznáme, podvod o nesmrtelnosti duše je rozšířen po celém světě. Své kořeny má v ráji. Hospodin zakázal okultismus jakéhokoli druhu. Smrt je spánek. Nový zákon přidává další rozměr. Jakou naději bychom měli, kdyby křesťanství nemluvalo o vzkříšení? Satan přesvědčuje lidi pomocí nadpřirozených projevů, znamení a zázraků. Oslovuje jejich citovou stránku. Mnoho lidí se setká s ďábelskými duchy v podobě zesnulých příbuzných nebo přátel. Lidé zavrhnou pravdu a raději věří lži.

11. Nastávající konflikt – koho budou lidé uctívat?

Napříč denominacemi se setkáváme s odstraňováním platnosti Božího zákona. Zachovávání soboty je výrazem poslušnosti Bohu a důkazem věrnosti Stvořiteli. Každý, kdo odmítne uctívat šelmu nebo přijmout její znamení, bude usmrčen. Dávejme si ale pozor na to, co je či není znaméním šelmy. Ďábel připravuje křesťany, aby ve svém životě dělali kompromisy. Boží lid zvítězí v Kristově síle nad mocnostmi zla. Nepřítel využívá k dosažení svých záměrů politické a náboženské instituce. Vliv papežství narůstá na celém světě. Světoví vládcí uznávají náboženskou autoritu papeže. Lidé, kteří se budou snažit dodržovat všechna Boží přikázání, pocítí nepřátelství a výsměch. A tomu mohou čelit jen v Boží síle.

12. Závěrečné události – rozhodnutí v době konce

„Přichází neúprosná bouře. Jsme připraveni jí čelit?“ Ti, kdo opevní svou mysl biblickým učením, obstojí v posledním boji. Věrní budou zapečetěni Duchem svatým. Nepřítel dává své znamení. Symbolika svědčí o tom, že neexistuje žádná střední cesta. Neznáme detaily závěrečné krize, a naše představy mohou být mylné. Díky dostupným technologiím (např. umělá inteligence), se z večera do rána může svět úplně změnit. Ti, kteří odmítnou následovat šelmu a její obraz, budou čelit ekonomickým postihům a hrozbě smrti. Na konci dějin se mnozí věřící vzdají své dřívějšího přesvědčení. V době zkoušky si vyberou snazší cestu. Stanou se dokonce nepřáteli bývalých spoluvěřících.

13. Vítězství Boží lásky – závěr velkého sporu

Jednou přijde předpovězená „doba soužení“ a poslední rány. Boží lid bude před jejich následky uchráněn. Ježíš opět přijde pro své následovníky. Vzpoura proti Bohu vede ke strachu, vině, odsouzení a věčnému zatracení. V průběhu „milénia“ je Satan uvězněn okolnostmi, které na zemi sám vytvořil. Bůh umožní vykopeným pozorovat následky vzpoury, aby problém hříchu už nikdy nenastal. Na konci tisíciletí vstanou všichni bezbožní k životu. Nový Jeruzalém, sestoupí na zem. Satan se spolu s bezbožnými pokusí zmocnit svatého města. Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti. Satan bude jednou provždy zničen. Lidé obdaření nesmrtelností budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu.

Ján Petrovič

Kamarádi velcí, to jsou naši Pimci

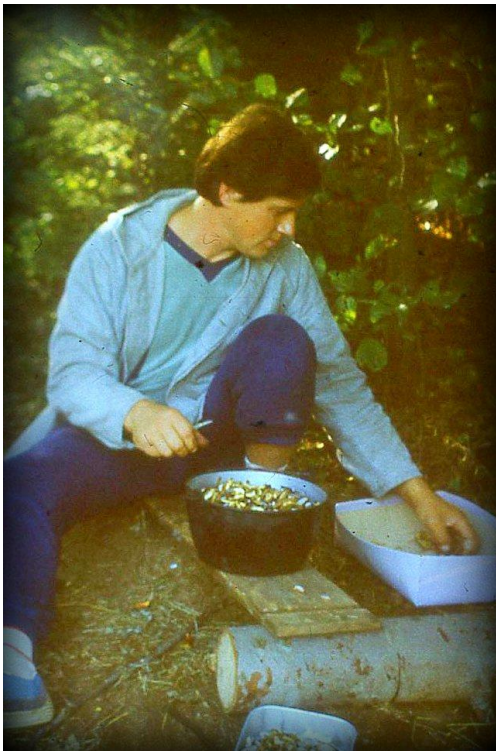
Začneme od dámy, tedy od Zdenky, rozené Fialové. Kdy jsem ji spatřil poprvé si už nepamatuji, ale zcela určitě to bylo na nějakém významnějším církevním sročení ve společnosti jejího věrného cella. Přestože se zdálo být větší než ona, trápila jej tak, že pozorně naslouchající adventní davy lapaly po dechu. Pojal jsem k ní tím pádem až nadpozemskou úctu. Jaké bylo mé překvapení, když sborová šuška přinesla zprávu, že tato éterická bytost bude součástí našeho sboru! Když se skutečně i se

svým partnerem a prvorozenou dcerou přesunula ze Stověžatě na náš Dálný Východ, neopovažoval jsem se k ní přiblížit na méně než pět kroků. Postupně se vzdálenost zkracovala a tak vyšlo najevo, že zasloužilá umělkyně nejvyššího kalibru je zcela běžným smrtelníkem z masa a kostí, jehož se není třeba ani trochu obávat. Naše počáteční opatrná konverzace po létech dospěla až k vášnivým hádkám. Samozřejmě se týkaly oblasti hudby. Absolventku prestižní pražské Akademie múzických umění jsem se já, totální muzikální analfabet, snažil přesvědčit, že ve světě zvuků a pazvuků nemají místo jen chorály, operní árie a kantáty,

ale i česká dechovka, americké country či praštěné výtvořky amatérských rádoby písničkářů. Zdaleka nejvíc ovšem trpěla při společném zpěvu adventních sladáků, které však vehementně preferoval Petr Chára. No, nakonec si na specifický meziříčský sborový folklór docela zvykla a stala se jeho nedílnou součástí. Chléb vezdejší dobývala mezi partou rožnovských funebráků, protože nebožtíkům už nemohla svým tmářským kádrovým profilem nijak ublížit. Jakkoli byla Zdenka v hudebním světě náležitě uctívána, vůbec nám to nebránilo si z ní všemožně utahovat. Bylo to ovšem v nádherné době, kdy

pýcha, nyní přezdívaná lidskou důstojností, nestála na takové společenské úrovni, jak je tomu v současnosti. Pamětníci například potvrdí, že naše národní umělkyně byla díky svým tehdejším tělesným proporcím zvolena předsedkyní Československé státní chudiny, zatímco její neméně pozoruhodný vrstevník, arcikazatel Milan Drobík, ministrem bídy. Profesionální muzikantka se nakonec prodrala až do nejuznávanějšího tuzemského folklórního souboru Jasénka, s nímž, samozřejmě k naší nemalé závisti, procestovala za komančů polovinu Evropy. Pravidelně ovšem vystupovala i ve svém sborovém společenství. Nezapomenutelnou například zůstává hláška tehdejšího staršího sboru Bláži Balcara, který jednou při moderování dopolední bohoslužby prohlásil: „A nyní nám bude vyhrávat cello!!!“ Zdenka ovšem nevyhrávala jen sama, ale v jisté době ji na klavír doprovázela Blážova nejstarší dcera Áša. Když takto jednou obě v rámci svérázně pojaté výjezdní besídky vystupovaly v nejmenovaném slezském adventním sboru, zaujaly zdejší přesvaté bratry natolik, že poslali do Valmezu dopis, v němž účinkujícím mezi jiným vytýkali nevhodné posazení jedné sestry, která na čelném místě Božího domu hrála na cello rozkročmo...

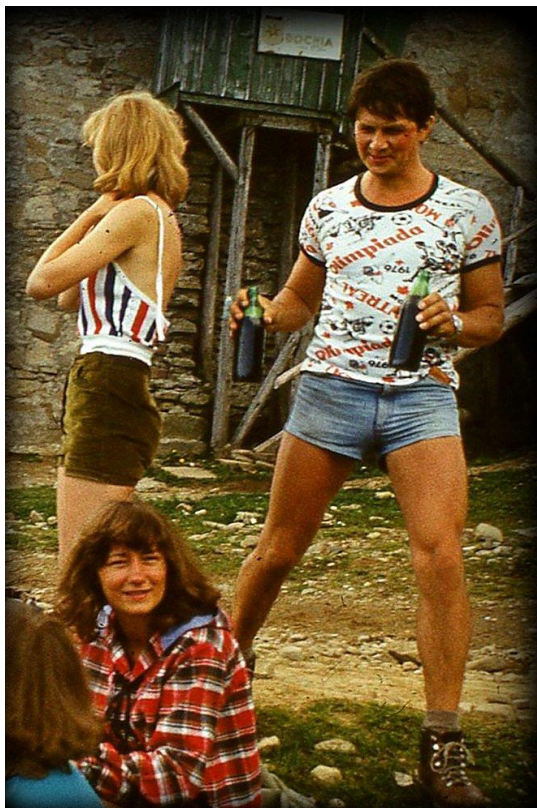

Obraťme teď naši pozornost na Pavla. Stejně jako jeho žena Zdenka, i on pochází ze Zlína, jemuž se za rudé éry muselo říkat Gottwaldov. V tamějším baťovskému pojatém evangelickém kostele se občas konala okrsková shromáždění. Tehdejší akceschopný vsetínský kazatel Ludvík Svrček zpravidla pronajal autobus i s vlečkou, natěsnil tam své poslušné valašské stádo ze všech pěti sborů (mezi něž tenkrát patřila i Hošťálková a Liptál) a umožnil tak drtivě většině zájemců účast na shromáždění. Coby děcka školou povinná jsme tam samozřejmě nemohli chybět. Gottwaldov se svými mrakodrapy pro nás, vyplašené ogárky a cerry z valašských kotárů, tenkrát znamenal totéž, co pro našince

americký New York či Chicago. No, a v onom moderním kostele pokaždé během bohoslužby vystupoval velký pěvecký sbor, kočírovaný nezapomenutelným dirigentem Milošem Bijokem. Zcela pravidelně do svého vystoupení zařazovali píseň „Hoj, věrní věrní v boj!“ Ta se mi díky opakovaným gottwaldovským návštěvám natolik vryla do paměti, že jsem s ní později při osamělém putování noční krajinou zaháněl medvědy. Ale nejen tato bojovka z dílny Armády spásy natrvalo uvízla v mé šedé kůře mozkové. Kromě zmíněného dirigenta i mohutný pěvec nejhlubších tónů, bratr Samiec, jemuž jsme přezdívali Sam Bas a pak útlý chlapec ušlechtilého vzhledu, jehož výška hlasu hraničila s ultrazvukem. Jmenoval se Pavel Pimek. V dobách pubertálních a mládežnických jsme se pak občas potkávali na Damašku, kam tehdejší zlínská omladina s oblibou jezdila. K bližším kontaktům však začalo docházet až poté, co se Pavel i s rodinou přesunul na meziříčskou Smetanku, kde předtím sídlil mladistvý manželský pár, vzkvétající Bob a Jiřina. Pimkovi spontánně vpluli do sborového dění a aktivně se účastnili všech možných i nemožných aktivit. I po přestěhování do Rožnova pravidelně navštěvovali shromáždění, přestože museli do Valmezu jezdit vlakem a tahat přitom na zvláštní strojek upoutanou, mírně tělesně handicapovanou dcerušku Markétku. O nějakých pět roků později mezi zavazadla přibyl i synáček Dalibor a až dlouho po něm se stal členem rodiny i toužebně očekávaný Trabant Combi. Doplnil tak nadějně se rozrůstající flotilu

vozů stejné zahraniční značky, která byla v onu dobu nejnápadnější součástí meziříčského adventního sboru. Pavel se hned po vstupu na zdejší církevní půdu stal součástí sborové Velerady, kde bez jakéhokoliv zakolísání vydržel až do dnešních dnů. Stal se tak nejdéle sloužícím funkcionářem všech dob, za což by si zasloužil zhotovení kamenné busty v nadživotní velikosti. Mimo jiné i proto, že se pravidelně zúčastňuje všelijakých výšlapů a nosívá do sboru plody své pečlivě obdělávané zahrádky či náruče čerstvě nasbíraných praváků a křemenáčů. V neposlední řadě také za jeho nejruznější odborné profesní zásahy, díky kterým zatím nebyl nikdo z

účastníků bohoslužeb pokopán elektřinou. Pavel svůj kladný vztah k muzice neprojevoval jen ve vzpomínaném gottwaldovském velechóru, ale i ve skromnějším prostředí meziříčského společenství. Mimo jiné v dávném seskupení čtyř rodinných klanů, jejichž pravidelné vícehlasé zpěvy páteční nejenže ozdobovaly následné sobotní bohoslužby, ale, jak se později ukázalo, byly i v hledáčku tehdejší všudypřítomné Státní bezpečnosti.

Takže, naši milí Pimkovi, díky Bohu za to, že jste byli, stále jste, a jak doufáme, ještě nějakou chvilku budete součástí našeho adventně laděného stádečka. Za to, že jste nezamrzli v názorech průkopníků, ale radíte se k zástupu těch, kteří po pravdě stále pátrají. Že mezi jednotlivými církevními chlívečky nenavýšujete ohrady, ale snažíte se je v pokoji a s porozuměním rozebírat. V duchu Ježíšova výroku, že podle projevené lásky, a ničeho jiného, druzí poznají, že jsme Jeho učedníky...

Franta publikán Tomanec

Byla jsem malá 5letá holčička, když se narodil bráška Pavel Benjamin. Rodiče se asi nemohli domluvit, tak dostal jména dvě. Byl ranní ptáče od mimina. Vstával v 5 hodin ráno, tak táta říkal, že nepotřebuje ani budík.

Když byl malý, dostal k narozeninám dárek. Rozplakal se. Proč pláčeš? Byl zklamaný, protože byl čilý čínorodý chlapec a přál si hřebíky, protože si potřeboval udělat „bobováky“.

Byl taky dobrý běžec, každou chvíli se někam rozběhl a museli jsme ho hledat a dobíhat. Když se otočil a viděl nás za sebou, tak přidal a to byl teprve závod.

Táta byl na něj hodně přísný a myslím, že tím Pavel hodně trpěl. Já mám osobní vzpomínku. Pavel byl na vojně v Hradci Králové. My jsme bydleli v Pardubicích. Když jel domů na dovolenou, stávil se u nás. Měli jsme malou Magdičku a já jsem měla horečku. Tak můj milý bráška obětoval pár dní dovolené, aby mi pomohl a hlídal dítě. Magda říká, že to je její nejmilejší strejda. Náklonnost je vzájemná. Dodnes má Magda schovaný kabátek s čepičkou, které jí přivezl jako dárek.

Máme spolu s Pavlem i jeho ženou Zdenou velmi dobrý vztah, máme se rádi a jsme ochotni si pomoci, když je třeba. Rádi se jako rodiny společně scházíme, je to můj milovaný bráška. Také nás spojuje víra, naděje a láska. Kdo ho zná, víte !

Božena Kimlerová

Pimkovi jsou úhelným kamenem našeho sboru.

Pavel je povoláním elektrikář silnoproudař, ale poradí si se vším. Díky Bohu za to, protože na mnoha záležitostech a věcech sborové budovy spočinula jeho ruka. Také díky za jeho duchovní vedení sboru a zvláště jeho spolehnutí se na Boží milost a lásku. Jeho zálibou je zahradničení a zahrada za domem Pimkových mu utěšeně vzkvétá.

Zdenka je noblesní vzdělaná dáma s dobrým postřehem, vždyť je to mimo jiné i učitelka. Milovnice klasické hudby vyučuje hru na violoncelo i ve vyšším věku. Její komentáře doby a poznámky v sobotním úkolu mám ráda.

Oba manželé by jistě potěšili našeho pana ministra Jurečku, který propaguje pozdější odchod do důchodu, protože oba podle svých možností ještě pracují. Kéž jim Pán Bůh žehná a zachová je dlouho mezi námi.

Květa Tyšerová

Pimkovi - Pavel, Zdenka a jejich ratolesti – to přináší přehršli vzpomínek na čas, který jsme v našich mladších letech společně trávili. Někdejší batolata, dnešní čtyřicátníci až padesátníci, vydávají svědectví o tom, jak náš čas mílovými kroky míří k věčnosti. Děti, ať už Pimkovy, Válkovy, Hasmandovy, Kimlerovy či mnohé další tvořily jednolitou partu se svými zájmy a my, dospělí, trávili čas debatami nad Božím slovem či společně prožívali dny v přírodě, ať už na četných výletech nebo dovolených. Časem nás život sice poněkud rozdělil, ale pokud jde o mne, zůstali pro mě Pimkovi stále ti dobří kamarádi a sourozenci v Ježíši Kristu, prostě, lidé blízcí. Ze všech událostí bych uvedla dvě. První je z dovolené na Sázavě. Vzpomínám na kočku u tety Běly pobíhající na stole mezi jídlem, což nás se Zdenkou náramně pohoršovalo. A pak, jak jsme se jednou přiotrávili jarními houbami, což nebylo až zase tak veselé, protože to doprovázely velmi nepříjemné fyzické projevy. Společně trávený čas byl vždy velmi příjemný. Rozhodně si z těch let nevybavuji nic negativního. A to si myslím svědčí o tom, že láska Ježíše Krista nás všechny skutečně váže dohromady...

Eva Hasmandová

O Pimkových budu přemýšlet. Nenapadá mě teď žádná historka, ale opakovaná zkušenost - při domlouvání ekumenických bohoslužeb jsem Pavla každoročně

kontaktoval jako staršího (nebo vedoucího?) sboru ve VM, a Pavel byl vůči mě vždy velmi konstruktivní a vstřícný a v osobním kontaktu neokázale zbožný a lidský. Podobně u sestry Zdenky jsem vnímal vždy velkou skromnost, přestože je profesorkou na konzervatoři, milý úsměv, a měl jsem dojem, že z ní vyzařuje něco mateřského...

Daniel Heller, farář ČCE ve Valašském Meziříčí

Před více než 35 lety jsem v Brně, kde jsem působila, obdržela spolu se svým tehdejším manželem dar víry. Víkendy jsme trávili ve ValMezu u jeho maminky, a zde jsme také začali často docházet do sborečku. Lavice bývaly zcela plné a přijít pozdě znamenalo muset sedět u vchodu, protože jinde nebylo místo. Přesto si do dneška pamatuji u mnoha bratrů a sester, kde sedávali. Řada z nich se mi zapsala do srdíčka. Patřili sem i Zdenička a Pavel Pimkovi. Zdenička mi byla od začátku sympatická především tím, že jsme studentská léta trávily obě v nádherném městě Kroměříž, i když každá na jiné škole. A hned bylo o čem povídat. Druhým okruhem našich hovorů byla hudba – ona je hudebnice, a já dcera filharmonika od malička v dobré víře tlačaná do hraní. Pavel vynikal svou mírností, velkou zručností a ochotou komukoliv přijít na pomoc, pokud potřeboval. Pamatuji si, že mně velice oslovilo, jak hluboké má Pavel (ale nejen on) znalosti, ač je „jen“ elektrikář.

Můj život se později začal klikatit, a já jsem do sborečku přestala chodit. Je pravda, že jsem na toto milé společenství často vzpomínala, ale odvaha vrátit se nějak nebyla. Za to, že jsem zase zpět, může právě Pavel – ač to asi ani neví. To už jsem byla sama s dvěma dětmi a prožívala celkem náročné období. V našem paneláku přestala jednou fungovat elektřina. Protože jsem byla místopředseda výboru společenství, zavolala jsem poruchovou službu. Zanedlouho přijeli dva muži. Byl už večer, na chodbě tma, a tak jsem zpočátku neviděla, kdo jsou oni zachránci. Až jeden z nich rozsvítil baterku. Hned jsem ho poznala. Byl to Pavel. Usměvavý, ochotný, jako vždy. On mně také poznal.

Začal si se mnou povídat a pozval mně na shromáždění. Elektřinu opravil, spolu s kolegou odešel, ale myšlenka na návrat do sboru už mně neopustila. Pavel prolomil moje obavy a strachy. Když se ke mně tak pěkně choval on, možná mně stejně mile přijmou po letech i ostatní.

Po nějakém čase jsem do sborečku skutečně šla. Ale ouha, branka byla zavřená, sboreček odjel na bohoslužbu do jiného města. Ale to už jsem věděla, že to nevzdám. Že přijdu znovu. A přišla jsem.

Jsem nesmírně vděčná Pánu, že si mně našel před 35 lety v tomto světě, a jsem mu vděčná, že si použil Pavla k tomu, aby mně přivedl do věřícího společenství podruhé.

Pavla si vážím za jeho obrovskou lásku k lidem a ochotu pomáhat. Možná že není nejrozhodnější, nejprůbojnější, nemá moc rád změny, ale jsem přesvědčená, že právě jeho pokoru a mírnost náš sbor v posledních letech moc a moc potřeboval, abychom dokázali překlenout problémy, které zde byly.

Garáž pod sborem je spíše ke zlosti, než k užitku. Při přívalovém dešti, který přikvačí alespoň 2x za rok, se vyplavilo několikrát vše, co zde máme uloženo. Hned druhý den tu byl Pavel. Bez okolků obul gumáky, chopil se lopaty a

pomohl nám pozůstatky potopy zlikvidovat. Jakmile je někde něco rozbitého, Pavel se hned vrhne na opravu. Díky za jeho šikovné a ochotné ruce.

Pavel mně překvapuje svou vitalitou. Často a rád pobíhá po lese, a k nesmírné radosti svých rodinných příslušníků a kamarádů sbírá hříby, borůvky a jiné dobroty, a to i navzdory hrozbě medvěda křížujícího místní porosty. Neobejde se bez něho žádný výšlap a výlet.

Pavel si nehraje na chlívěčky. Ať už člověk patří ke katolíkům, evangelíkům nebo úplně jinam, pro Pavla jsou všichni děti Boží, a tedy sourozenci. Všech si váží a má je rád. Také za to si ho moc cením.

Zdenička je bytůstka velmi jemná, až éterická. Její hudební vzdělání způsobuje, že je v oblasti muziky precizní, až puntičkářská. Díky tomu je značně kritická

k nejrůznějším hudebním produkcím nás ostatních, čemuž se ani nedivím. Pro její vzdělané uši to musí být mnohdy čiré utrpení.

Bez Zdeničky by se neobešla žádná besídka. Vždy ochotně a velmi citlivě vybere skladby, které potom pod jejím vedením naše omladina interpretuje. Díky ní všichni mládežníci našeho sboru vládnou nějakým hudebním nástrojem, a to velmi zdatně. Za to jí patří náš vděk.

Takže podrženo a sečteno – Pavle a Zdeničko, díky, že vás máme v našem sborečku.

Iva Chárová

... jdi, kamkoli tě pošlu...

V podvečer 11.června jsem se spolu s několika dalšími ovečkami z našeho sboru vydala do evangelického kostela. Konal se zde ekumenický večer chval. Proč v tomto netradičním čase? Protože náš dlouholetý

kamarád a sourozenec v Kristu Dan Heller, farář církve ČBE, odchází sloužit do zlínské farnosti. Po pravdě – radost z toho nemáme. Přirostl nám k srdíčku a

tak bychom si malinko sobecky přáli, aby v našem městě zůstal. Ale Pán má pro něho jinou cestu. Zřejmě je v jeho novém působišti zapotřebí laskavý, pokorný, skromný pastor s úžasným hudebním talentem, který je vždy ochotný pomoci a který miluje všechny okolo sebe bez rozdílu vyznání.

Večerem nás provázela chválící skupinka pod vedením Bohdana Mikuška. Na interpretaci krásných křesťanských písní se podílel také sám Dan Heller hrou na klavír, dokonce jednu z písní,

kteřá charakterizovala jeho pocity, si vybral sám. Ve svém následujícím vyznání nám sdělil své dojmy z působení na Valašsku. Co dobrého i horšího prožil, z čeho má radost a co si myslí, že nezvládl. Díky své vrozené skromnosti se nám svěřil s obavou, zda všechna jeho kázání byla podle Nejvyššího v pořádku. Jestli se ho náhodou na nové zemi nezeptá: „Dane, co jsi to vykládal?“ Podle našeho mínění se však obává zcela zbytečně.

Krásnou součástí večera bylo žehnání všech přítomných Danovi i jeho manželce. Vroucí modlitby a díky za dlouholeté působení obou

manželů stoupaly k nebesům, doprovázené nejednou slzou kanoucí po tváři. Na závěr byl předán společný dar jako poděkování. Nicméně každý z nás se chtěl rozloučit osobně a předat malou pozornost na památku, takže vzpomínky, potřásání rukou a přání Božího vedení nebralo konce. Také za náš sboreček byl předán dar. Vždyť Dan byl jako jeden z nás. Kolik společných výšlapů, aliančních večerů a jiných akcí jsme spolu s ním prožili!

Završením bylo setkání u společného stolu, na kterém se podílely sestry z různých církví. Nepřehlédnutelný byl i zelný koláč z dílny samotného Daniela. Nezbývá než si přát, aby na nás manželé Hellerovi vzpomínali jen v dobrém, a na novém působišti si je farníci zamilovali stejně, jako my. Pán s vámi!

Zamyšlení laických nekazatelů

Každý den se znovu a znovu přesvědčuji o tom, jak je náš Pán úžasný a nic, co prožívám, není náhoda. Už nějakou dobu mi vrtala v hlavě myšlenka vložit do našeho bulletinu rubriku duchovních zamyšlení. Nikoliv z pera (klávesnice) kazatelů, nýbrž prostého sborového lidu. Prožíváme řadu „obyčejných“ zkušeností, které se nám v mysli spojí s příhodným textem z Písma, a najdeme zajímavé ponaučení. Proč si ho nechávat pro sebe, když může obohatit i jiné? A světe div se – v sobotu mi bratr, kamarád, inspirátor, parťák v lumpárnách a spoluautor bulletinu Franta řekl: „Co kdybychom měli rubriku duchovních zamyšlení členů?“ Že by náhoda? Myslím si o tom své. A tak tedy začínáme ☺. Příště požádáme o zamyšlení možná právě tebe.

„Schází-li někomu z vás moudrost, ať žádá Boha, a ten mu ji dá – je přece štědrý ke všem a bez výhrad! Ať ale žádá ve víře a bez pochybností. Kdo pochybuje, podobá se totiž mořské vlně, větrem bičované a hnané sem a tam. Ať nikdo takový nečeká, že od Pána něco dostane – člověk s dvojakou myslí je totiž ve všem nestálý.“ (Jakub 1:5-8)

Jednou večer v prvním červnovém týdnu mi zazvonil telefon. Dan Heller. Takový hovor nejde nevzít. Kdykoliv jsem potřebovala pomoc, on mi vyšel vstříc. Ať už to byla prosba o poskytnutí prostor evangelického kostela, potřeba doplnit hudební doprovod aliančního shromáždění v naší modlitebně o zvучné tóny klavíru, nebo touha po Božím slově proneseném na některém z našich ekuvýšlapů, Dan nikdy nezaváhal ani minutu. I když jeho pracovní den půlnocí končí málokdy, vždy si našel čas a energii, aby pomohl.

„V pátek se zapojujeme do Noci kostelů. Chceme uspořádat panelovou diskuzi a byl bych moc rád, kdybys tam vystoupila.“ Polkla jsem nasucho. Já, takové duchovní nedochůdče, s tolika chybami a přestoupeními ve svém životě, bych měla něco povídat o víře veřejně před lidmi? Danovi dlužím opravdu hodně. Co mám odpovědět? A Dan pokračoval: „Chtěl bych, aby zástupci různých církví vyjádřili, jak prakticky prožívají svou víru, aby si nevěřící posluchači mohli vybrat, co je jim nejbližší a do které církve za Ježíšem půjdou.“ Jestli jsem do této chvíle váhala, tak teď s bradou klesající stále níž stoupala moje ochota přijít stále výš.

Noc kostelů je obecně známá a hojně navštěvovaná akce. Účastní se jí všechny církve, některé více, některé méně. Také v našem městě má dlouhou tradici.

Netajím se tím, že bych si moc přála, aby náš sbor nežil jen sám pro sebe, ale působil směrem ven. Aby si nás lidé nepletli s jehovisty, aby věděli, kdo jsme a co vyznáváme, proč jsme „sobotáři“ v rozporu se všemi „normálními“ církvemi. Přála bych si, abychom byli známí svým praktickým křesťanstvím, laskavým přístupem a ochotou pomáhat. Noc kostelů je jednou z možností, která by se dala využít.

Jenže ouha. „To je zbytečné zapojit se do Noci kostelů, stejně by k nám nikdo nepřišel“, slyšela jsem z různých úst, když jsem se zeptala na účast našeho společenství na akci.

Jsmo křesťané, věřit v Ježíše Krista a jeho vzkříšení pro nás není problém. Problémem je spíše to, že máme nejen víru, ale také pochybnosti. Bůh uzdravuje, ale uzdraví právě mně? Pro Boha není nic nemožné, ale pomůže právě s mým problémem? Slyšíme dobré kázání, nadchneme se, jsme plni víry, ale při prvním neúspěchu se začneme bát a couvat. Jsme ve víře nestálí, s „dvojakou myslí“.

Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ (Matouš 14, 28.-31.)

Petr věřil, že Ježíš má moc nechat ho chodit po vodě. Jakmile Ježíš řekl „Pojď“, víra v Petrovi se utvrdila a on vystoupil z lodi. Nepřemýšlel, jak to Ježíš udělá, jak je možné že ho hladina udrží. Prostě tomu věřil, a ono se to stalo. Mohl mít radost ze splnění svého přání, mohl si užít ten nádherný pocit z uskutečnění něčeho, co se zdálo být neuskutečnitelné a nepravděpodobné, mohl jít s Ježíšem klidně až na břeh. Kdyby... Kdyby se nepodíval na vlny a nezačal se bát. Kdyby nezapochoyboval. V té chvíli zmizel pod vodou.

„Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Malověrný znamená mít malou víru. Ale ne co do velikosti. Vždyť už víme, že i zrno hořčice stačí. Ale malou co do trvání. Petr měl jistě velikou víru, když vystoupil z lodi. Vždyť neuměl plavat. Ale neměla dlouhého trvání.

Ježíš mohl nechat bouři ustát ještě před tím, než Petr vstoupil na vodu. Mohl jít po krásně klidné hladině. Ale Ježíš to neudělal. Možná chtěl učedníky naučit, že nezáleží na okolnostech. I když vypadají více než nepříznivě, Boží slovo a požehnutí platí. Špatné okolnosti neznamenají, že Bůh není s námi. A když je Bůh s námi, kdo proti nám?

Byli bychom rádi, kdyby k nám na Noc kostelů někdo přišel, možná se za to i modlíme, ale vlastně tomu nevěříme. Tak raději ani neotevřeme. Upíráme Stvořiteli vesmíru schopnost přivést lidi toužící po pokoji a nalezení smyslu života. Co s tím?

Modlitba činí zázraky, ale musíme tomu věřit. Je třeba se modlit odvážně a srdcem, jako Abrahám, který zápasil s Pánem, aby zachránil Sodomu a Gomoru, jako Mojžíš, který měl zdvižené ruce k modlitbě. A když k tomu přidáme půst, zázrak se dostaví. Slyšeli jsme o tom krásné svědectví také na letošní konferenci v Brně.

Možná že nepřijdou davы, ale jen jeden nebo dva. Počet nechejme na Pánu. A pokud nepřijde nikdo, možná je *Noc kostelů* důležitá pro nás samotné – třeba nás chce Pán něčemu naučit, něco nám sdělit.

Ve zmíněném evangelickém kostele nebylo v onen večer plno. Počet posluchačů diskuze odpovídal počtu věřících sdílejících se se svými zkušenostmi. Nikomu to ale nevadilo. Celý prostor byl zcela hmatatelně prodchnut Duchem svatým. Cítili jsme veliké požehnání. Každý z nás se otevřel a vyprávěl, jak víra ovlivňuje jednotlivé oblasti našeho života. Neseděli jsme zde jako zástupci různých církví, ale jako děti jednoho úžasného milujícího Otce, který nás k sobě poutá vzájemnou láskou a úctou. Co víc může budoucí „ovečky“ přesvědčit, že cesta s Ježíšem je ta jediná správná?

Přeji našemu sborečku pevnou a stálou víru, která dokáže i horu přemístit.

Iva Chárová

40 let nové modlitebny - seriál vzpomínek na významné akce -

Tomáš se žení, Vlasta se vdává

Dva a půl roku po otevření nové modlitebny se v ní konečně konala první svatba. Tomáš Češek si bral Vlastu Škrlovou, případně naopak. Za zažloutlých zpráv v dávné mládežnické kronice vyplývá, že svatební pochod hrál nějaký Smilek Jarek, kázáním sloužil Petr Krynský, požehnání uděloval bratr Šlosárek (zda mladý či starý ze zápisu nevyplývá), sólo zpívala osvědčená Marie Zubičková a svatební trio vystoupilo v překvapivém složení Alenka Balcarová, Dáša Tomancová a Tomáš Kašpar, který v onu dobu se svou Martinou okupoval sborový byt v prvním patře. Jiřina Škrlová přednesla za doprovodu magnetofonu báseň a Zdenka Pimková se svou dceruškou Markétkou spolu zahrály hudební číslo. Zcela samozřejmě, jak to bylo v onu dobu běžným zvykem, se do programu zapojily i děti a dorůstající mládež. Závěr patřil zvláštní písničce v podání zástupců všech dostupných generací. Melodie se nedochovala, ale její text vypadal takto:

sólo:

Nakonec, jak už to bývá, popřál by vám ještě rád sbor, kam spolu chodíváte jednou týdně pookřát

děti:

Co více než lásky fůru, co více vám dneska přát? Jak svou mámu dítě malé měj ho ráda, měj ji rád

skoro mládež:

Jak to slunce za svítání po ránu když začne plát, tak i láska z Božích dlaní umí srdce rozehrát

rodičové:

Ve dvou jít vždy lehké není, život nám to dal tak znát. Láska kvete těm, co umí méně brát a více dát

babičky + dědové:

Láska nikdy nevypadá, láska s léty umí zrát. Bez ní život cenu nemá, na lásku si nejde hrát

všichni:

Nakonec, jak už to bývá, šťastnou plavbu chcem' vám přát. Kormidlo když Mistr svírá, netřeba se plavby bát

Svatební šňůra pochopitelně pokračovala hostinou a veselejším programem. Nikoliv už v modlitebně, ale v osvědčené hospodě „U mrtvolky“. Společně se pěly nejrůznější songy, hrály žertovné scénky a předčítaly všelijaké úsměvné příspěvky. Součástí

veselky samozřejmě bylo i zveřejňování čerstvě došlých blahopřejných telegramů. Pro pobavení pamětníků a navození nostalgických vzpomínek vyměněme aspoň některé z nich:

- *Chcete-li žít bez rozporů, jeďte podle mého vzoru! Bláža Balcar, starší sboru*
- *Nebud' na Vlastičku, Tomášku, metr! Nebo tě potrestám, já, Krynský Petr!*
- *Smějte se jak Ivan Mládek, to vám přeje Oldřich Sládek*
- *Tomášku a Vlastinko, buďte dobrá parta! Do roka vám miminko přeje Alois Bárta*
- *Nech aj d'alej vyzerate naozaj tak mlado, to vám praje ku sobašu ujo Kohut Vlado*
- *Ať je vám v manželství největším hobby vařit si k večeři sójové boby! S pozdravem redakce Znamení*

doby

- Celý život ať jste zdraví jako kaše šrotová, ať vám stále dobře tráví! Nazdar, teta Žůrková

- Připíjím na vaše zdraví, až se kráva otelí, čiší mléka domácího! S úctou, Jiří Veselý

- Jezte, co je jedlé, tvaroh, čočku, knedle. Jen ne masa sviňská!!! MUDr. Jana Krynská

- Nikdy se, Tomášku, na odpor nepostav! Radí ti diakon Klvánek Jaroslav

- Ať si žádný z vás nezvyká kopat jako elektrika! Ať na vás nemusím přijet až z Rožnova! Radí vám strýc Pimek, tajemník Domova

- Líbáňky ať máte krásné, dlouhé jako špageta! Už se těším na vdávání!! Zdar, Pimková Markéta

- Ode dneška si, Tomášku, nesmíš všímat koček! Právil sem Ti: „Nežeňme sa!“ kámoš Miloš Mroček

Proud času odnesl nejen mnohé z autorů, ale i samotnou nevěstu. Modlitebna zatím nepohnutě stojí na svém místě. Zůstává němým svědkem událostí, které se v ní odehrávají. Ale hlavně pomníkem naděje, že všechno bolestné jedenkrát pomine. Až přijde svatba všech svateb, svatba Beránkova...

Franta Tomanec

Beseda Adra Klubu zdraví

13.června 2024 – beseda s ThDr. Janem Majerem

Připravovat pachatele trestné činnosti odsouzené k trestu odnětí svobody na důstojný a bezpečný život po propuštění z vězení je tradiční úlohou odborných zaměstnanců ve vězeňství. K tomuto úkolu je přizvaná i vězeňská duchovní služba. O tom, jak se to daří, hovořil kaplan VS ČR ThDr.

Jan Majer, který působí ve Věznici Mírov a má 21 letou zkušenost z tohoto prostředí. Že to není práce jednoduchá je zřejmé. Věznice Mírov patří mezi nepřísnejší střežené věznice u nás, kde délka trestu vězňených osob se pohybuje od 8 do 30 let a doživotí. To místní obyvatele jistě poznamená.

Bratr Jenda Majer nás seznámil se strukturou systému vězeňské služby,

dozvěděli jsme se, jak se může člověk stát vězeňským kaplanem, co je jeho povinnostmi, jaký je rozdíl mezi kaplanem a psychologem, jak je nesnadné, ale důležité získat důvěru vězňů, a hlavně jak se daří změnit myšlení těchto lidí. Vyslechli jsme si také několik příběhů z praxe bratra Majera. Díky videu jsme se podívali dovnitř této známé věznice a „vyzkoušet si“, co prožívá nově přichozí vezeň.

Děkujeme za velmi zajímavý pohled „za zed“.

Ekušpacír číslo 3

V pohodě bez hloupých řečí – ze Špiček do Hustopečí

Předpovědi počasí zvěstují na druhý červnový den přeháňky a bouřky. Protože ale platí zásada, že se na ekušpacíry Jany Trusinové vychází i v případě padání tragačů, je předem jasné, že se na startu nějaké to chůzemilovné stádečko objeví. Co se týká početné familie nezdolné organizátorky, je to už předem více než pravděpodobné.

Na meziříčském nádraží se houfuje první čtveřice. Náleží mezi ni i nováček těchto akcí, neohrožený reprezentant města Zubří, komunikativní borec Erik Dančák. Mile překvapila i nestorka dávných výšlapů Jarka, která naposled zápasila s deštěm, blátem a sama se sebou v okolí Oznice někdy v průběhu letošního února.

Pacifik nás vyplivne na liduprázdném nástupišti ve Špičkách. Narazíme tu na osvědčený kvartet vždy spolehlivých Trusinových, doplněných o jejich známou, paní Nikolu. Náčelnice Jana, coby věrná reprezentantka Církve obecné, zahájí špacír obecně známým ceremoniálem. Vytasí sadu přenosných miniaturních štamprlat a do každé z jich upustí pár destilovaných kapek provoněných

nejléčivějšími bylinami České kotliny. Přítomný Jindřich zase kontruje nabídkou popcornu, který zcela náhodou přivedl kdysi na svět jeden americký adventista. Startovní ceremoniál je za námi, můžeme tedy vyrazit na trať. Nikoliv na železniční, která je hned po ruce, nýbrž na cyklistickou, jež se klikatí o nějakou tu stovku metrů dál. Vyčkávací čáp nám svými křídly odmávne letmý start a pak už proti proudu nedaleké, leč neviditelné Bečvy, zamíříme zpátky k Valmezu.

Co nevidět jsme u prvního z pěti hustopečských rybníků. Dokonale klidná hladina zrcadlí kolem rostoucí zelené stromoví i nebeskou oblohu. Dopolední šed' se, navzdory všem prognózám, začíná vybarvovat do modra. Sluníčko prosvítá mezi větvemi borovic i mohutných listnáčů a přivětivý vánek šumí v korunách. Tak, to jsme ani ve snu nečekali! Jak se zdá, Pán Bůh nás má opravdu rád! Možná se chce odvděčit nepolepšitelné náčelnici Janě, která i tentokrát vylepšuje všeobecnou náladu rozdáváním nedostižných domácích koláčků.

Překonáme známou štreku a jsme v Miloticích. Mile se tvářící dědinka se může pochlubit asi stovkou domů, v nichž přebývá třikrát tolik stálých obyvatel. Projdeme hlavním bulvárem zmíněné vesnice a zamíříme do jednoho z nejrozlehlejších stavení. Se svojí tichou, pohlednou a nepochybně i poslušnou manželkou v něm přebývá nejstarší potomek rodu Trusinů, jež se stal nevyhlášeným vůdcem naší dnešní výpravy. Stačil už zplodit tři nadějně pokračovatele, a jak se dá usuzovat, zdaleka není na konečné.

Širokými vraty vcházíme na velké, ze všech stran obestavěné prostranství. Lepší svět pro prožití raného dětství si přítomní ogárci nemohli přát. Typický sedlácký dvůr, kde kdysi kdákaly slepice, kejhaly husy, bučely krávy, vyli psi a patrně se i procházeli tažní koníci, teď má ve své režii už jen zmiňovaná chlapecká trojice. Prohání tu své koloběžky, bicykly, traktůrky, kolečka a patrně ještě další a další hravá přibližovadla.

Je předem nad slunce jasné, že na Trusinovém dvoře nebudeme na suchu. Všeobecné potěšení jistí nejen teplá káva a čerstvá domácí šťáva z květů bezu, ale i výtečné několikabarevné buchty z dílny zdejší mladé paní domácí. Celkový dojem z posezení na přirozeném zeleném dvoře je stokrát příznivější než jaký by dovedl nabídnout sedmihvězdičkový hotel s trapně napomádovanou obsluhou a uměle nahozeným americkým úsměvem.

Kolem ambiciózní novostavby, kam se početná rodinka jednou přemístí, se protáhneme dál. Prostřednictvím nadjezdu znovu překonáme dvoukolejnou trať a známou cyklostezkou pomalu a líně pokračujeme k Hustopečím. Míjíme zadýchané bicyklisty i zamilované dvojice a vzpomínáme na staré časy, kdy byla v největším jezeře nádherně čistá voda a břehy obležené opalujícími se povaleči. Dnes je tu božský klid a sem tam nějaký rybář s nahozenou udicí. Hospůdka Jachta se stává místem rozdělení. Nestorka Jarka s novickou Nikolou opouští jedenáctičlennou pochodující pospolitost a zrychleným přesunem míří

k nejbližšímu nádraží. Zbytek světa zasedne k jednomu z venkovních stolů, na němž po chvíli přistává několik druhů solidně vychlazených nápojů. Jindra vypráví vtipy i zážitky z uměleckého života, někteří zápasí s kuželkami a všichni dohromady si pochvalují, že i takovéto lážo-plážové špacírování má své příjemné, neopakovatelné kouzlo.

Hospůdku poté měníme za nedalekou zatravněnou pláž. Dvougenerační testovací trojice z rodu Trusinů sice dosvědčí, že je dnešní voda už v pohodě na koupání, ale zakaboněné nebe s modročernými mraky neomylně zvěstuje reálné riziko blížící se bouřky. Také tentokrát máme důvod věřit, že nás má Pán Bůh rád. Hrozivé temno nás míjí o fous a míří svou sprchou obšťastnit poněkud východnější končiny.

Měníme původní plán a místo k hustopečskému, zamíříme k milotickému nádraží. Ve skupinkách se protáhneme pečlivě udržovanou chatovou osadou, projdeme kolem rybníka, v němž evidentně žijí velcí jeseteři a víceméně známou cestou, kterou tu a tam zdobí barevné květy a kouzelná zákoutí, klopýtáme ke zmíněné železniční stanici. Sto metrů před ní se spustí vydatný liják. Prší, prší, jen se leje, ale nám to ani trochu nevadí. Střecha zasklené čekárny i útulný interiér modré vlakové soupravy nás před nadílkou šedočerného nebe spolehlivě ochrání. Pohodové pětikilometrové špacírování končí dokonalým happy-endem. Nováček Erik je tak nadšen, že se ještě na místě přihlašuje k příštímú pochodování. Kdy bude a kudy povede, to je zatím ve hvězdách...

Franta Tomanec

Trasou Tonka Tomance – TTT dějství 10

Vandr lehce ohraný – na Skalný a Obřany

Skalný, Obřany a další místa Hostýnských vrchů jsme už za dávného trampského mládí znali jako staré boty. Největší tulák všech dob ještě desetkrát tolik. Není tedy divu, že jubilejní, desátý výšlap Trasou Tonka Tomance zamířil právě do těchto zalesněných, velice povědomých horských končin.

Z Valmezu vyrážíme vlakem Českých drah pouze z Jindřichem. V Bystřici pod Hostýnem potkáme nestárnoucí choť Luboš Smílka, tmavovlasou Milenu a cestou na Hostýn k nám do autobusu ještě přistoupí třígenerační kvartet nejbližších tulákových příbuzných. Sedm statečných tak může směle vyrazit na plánovanou desetikilometrovou trať.

Být na Hostýně a nenahlédnout do mohutné, nádherně vyzdobené katedrály, dost dobře nejde. Právě probíhající bohoslužba nám však delší prohlídku nedovolí, takže využijeme možnosti návštěvy vedlejší, čerstvě zrestaurované kaple, která byla dlouhodobě uzavřená. Absolvování Jurkovičovy křížové cesty a odskok na návrší s rozhlednou a obrovským bílým větrníkem rovněž náleží k nepsaným povinnostem při každém výskytu na tomto poutním místě. Počasí je slunečné, pofukuje osvěžující vítr a lidí dnes Hostýn hostí pramálo. Pokud se někomu něco výrazně nelíbí, pak je to nejmladší účastnice výpravy, hluboce

předškolní andílek jménem Zuzanka. Tulákovo nejmladší vnouče hlasitě fňuká a vehementně se dožaduje zrychleného přesunu do okolních zalesněných partií.

Ještě dříve, než své kroky svěříme značeným turistickým stezkám, nemůžeme si nevšimnout desítek prodejních chýší narvaných nejrůznějším zbožím. Zda v nich jde pouze o zboží zbožné, je ovšem otázkou do prance. Vedle štramberských uší, tureckých medů a hostýnských růženců si tu můžeme dopřát půllitr hořkého piva či stakana tuze sladké čertovské medoviny. Symbióza svatého i profánního je na Svatém Hostýně všudypřítomná.

Konečně startujeme ke Skalnému. Míjíme nevelkou vodní plochu vyzdobenou květy a plochými listy leknínů. Jen kousek odtud se nabízí nádherný výhled na

úrodné hanácké roviny. Okolní kopce oplývají svěží zelení a kolem cesty zrají červené maliny. Zdá se, že dnešní výlet nebude mít chybu.

Ale, chyba lávky! Jenom kousíček od svaté hory narazíme na dvounohého paroháče! Navíc na půdě Arcibiskupských lesů! Jak si s našim Jindřichem Vatikán poradí, nikdo netuší. Natahování na skřípec a upalování prý, naštěstí, vyšlo z módy. Dobří jazykové tvrdí, že i v tomto státě už milost zvítězila nad dlouho dominující nad spravedlností!

Následný pěší posun přináší přinejmenším jedno nečekané překvapení. Přítomný národní umělec Jindřich se dává do řeči s Milenou, která osobně zná

jeho spolužáka z „umprůvky“, slovného sochaře Otmara Olivu. Milenin manžel Luboš, jinak bratranec našeho Ladi Smílka, s ním totiž dlouhodobě spolupracuje na nejrůznějších, většinou sakrálních projektech. Bývalý adventista a současný evangelík se tak díky vyhledávanému kumštýři pracovně

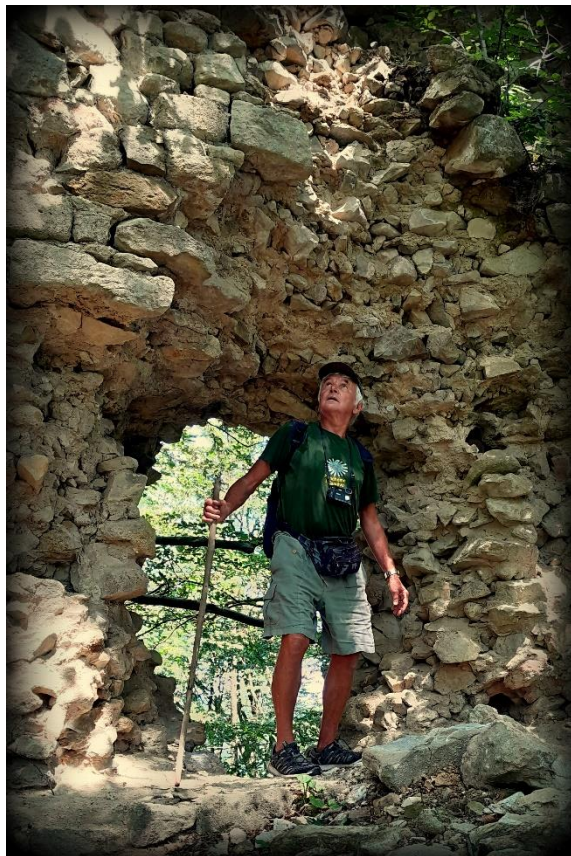
vedral až do samého nitra vzpomínaného Vatikánu. Drtivá většina poctivých katolíků teď tím pádem vůči Lubošovi plane neutišitelnou závistí.

Opouštíme značenou trasu a dopřáváme si výšvih na holý podvrchol Skalného. Nabízí nám nejen výhled zpátky k Hostýnu, ale i k ostatním okolním kopcům a údolím. Travnatá louka oplývá bezpočtem barevných květů, především nádherných, ostře červených hvozdíků. Zdobí okolí solitérních buků i několika vztyčených křížů. Krása a smutek jdou na tomto světě ruku v ruce. Stále je naštěstí na světě dost lidí, kteří věří, že jedenkrát zbude jenom to prvně jmenované.

Důkazem přetrvávající hořké reality je i příští zastavení. Na pískovcové skále jsou mezi ostatními cedulemi upevněny přinejmenším dvě ukázky z dílny slavného umělce. Otmar Oliva za spolupráce Luboše Smílka postupně ztvárnili kovové vzpomínky na tragicky zesnulé horolezce. Jednalo se o jejich dobré známé. Hory jsou neskutečně krásné, ale stejně tak kruté. Chyby se tu neodpouští.

Světlem mohutných buků a romantických skal se pomalu posunujeme dál. Malá Zúzička je v lesnaté divočině ve své kůži. Dědovy geny se nezaprou. Občas ale připomíná aprílové počasí. Buď dovádí jako urvaná z řetězu anebo bulí jako smutná princezna. Dobrou zprávou ovšem je, že těch druhých případů je čím dál, tím méně. Až zmizí v úplném nedohlednu.

O šikovně ukrytém plácku k táboření ví, naštěstí, málokdo. Využíváme jej nejen k likvidaci našeho poponášeného proviantu, ale i ke sběru právě rostoucích jedlých hub. Takto vybavený neoficiální kemp se jen tak někde nenajde! Nabízí nejméně tři ohniště s posezením, slušnou zásobu topiva a v patřičně bezpečné vzdálenosti i nefalšovanou toaletní mísu lákající k neobyčejně příjemnému posezení.

Traverz neprošlápnutým terénem sice neoplývá ztrátou výšky, ale v nejméně jednom místě dopřává lehkou dávku adrenalinu. Dámy toto zpestření absolvují s vrozenou

elegancí, přítomní starci se štěstím a roztomilý andílek v náruči své milované maminky.

Výšlap na protější hradní návrší absolvuje pouze tříčlenné vrcholové družstvo. Bývalé panské sídlo už dobrých pět století chátrá, takže z někdejší slávy nezbylo takřka nic. Akorát jedna pomalu a jistě se rozpadající kamenná stěna. Obřany však k nám, nenapravitelným romantikům, přece jen dostatečně zřetelně mluví svou neslyšitelnou řečí. Potichu zvěstují, že všechno, jakkoli pevné či nádherné, jednou pomine. Pokud jsme doposud nenašli vesmírný pevný bod, pak máme smůlu. Nikdo a nic naší nicotě nezabrání.

Spouštíme se známou cestou prudce dolů a krajinou skal, lesních studánek, červených malin a oranžověčerných mloků míříme zpátky do civilizace. Princeznu i s nejbližším doprovodem doháníme až na zastávce autobusu. Teď je už před námi jen chvilka čekání a pak pět kiláků v sedle zmíněného přibližovadla. Deset tisíc přívětivých metrů máme za sebou. Takže, díky,

Antoníne, že jsi nám to tady už několikrát prošlápl a my tě dnes mohli ve tvých stopách pokorně následovat...

Bystřické vlakové nádraží je úplně stejné jako před sedmi hodinami. S tím rozdílem, že se tu tentokrát srotí celá

sedmičlenná kumpanie. Svět kolejí však zpravidla bývá i místem rozdělení. Bára se Zuzankou odjíždí na Vysočinu, Ellen s Adélkou do domovské Hošťálkové a my dva s Jindřichem k soutoku dvou valašských řek. Akorát domorodá Milena nemusí nikam cestovat. Za deset minut je pěšky doma, kde na ni už patrně čeká její choť Luboš, co se vrátil od hošťalovských evangelíků a dcera Petra, jenž má spády k meziříčským apoštolákům. Milá paní domu se už nepochybně začne těšit, jak některou z příštích sobot opět upadne mezi své milované holešovské adventisty. Ať žije ekuména! Na věčné časy a nikdy jinak!!!

Franta Tomanec

MANŽELSKÁ *prima vztahy* SETKÁNÍ

28.7. AŽ 4.8.2024

TÝPENNÍ POBYT PRO MANŽELSKÉ PÁRY
A ROPINY ZAMĚŘENÝ NA ROZVOJ VZTAHOVÝCH
DOVEDNOSTÍ, VZÁJEMNÉ SDÍLENÍ A RELAX.

VÍCE INFO NA WWW.CASP.CZ

HOTEL SELSKÝ DVŮR
STRÁŽOVICE 230

CENA OD
6470 Kč
POSPĚLÝ

HMMM, AHA, HMMM,
POSLOUCHÁM...
CO JSTI TO ŘIKALA?

VÍŠ, POTŘEBUJÍ TĚ
A CHTĚLA BYCH TI
ŘÍCTI...

VZÁJEMNÁ RAPOST I PO LÉTECH!

**SLEVA NA DÍTĚ
25-50%**

I TY MĚ OPPUŠT.
JSEM TAK RÁP, ŽE...

OPPUŠT MI, PROSÍM.
PĚKLUJ TI ZA...

VÍCE INFORMACÍ O PRŮBĚHU TÝPNE, PŘÍTLAŠOVÁNÍ A POPROBNÉ CENY NALEZNETE NA WWW.CASP.CZ A MSS.CASP.CZ [PRIMAVZTAHY](https://www.instagram.com/PRIMAVZTAHY)

Historie Adry Valmez - část 27

POCHOD VESELÝCH KRAV

Veselá – Hovězí

červen L.P. 2002

Milovníci recese a pěšího posunu po valašských kotárech by jen těžko přežili neexistenci dnes už tradičního pochodu pořádaného ve znamení krav, kravin, potažmo kravinců. Letošní šestý ročník slibuje hned několik inovací. Nebude se, jako obvykle, končit u dršťkové v Držkové, ale u hovězí na Hovězí. A nebude se startovat jen z jednoho místa, ale nejméně ze dvou. Veselí Valaši založili na Valašsku hned dvě Veselé. Jednu u Zlína, druhou u Valmezu. A protože se už tenkrát myslelo na kraviny, někde mezi oběma Veselými nechali postavit Hovězí. Nepochybně proto, aby se jednou stalo poutním místem veselých pochodníků.

Televizní reklama právě nemilosrdně masíruje národ výhodami sýru zvaného Veselá kráva. Takže mazaně zlanáříme zlínskou specialistku na adrasponzoring, neodbytnou Alenu Rusovou, aby se s razantní sobě vlastní vrhla na výrobce zmíněné nízkotučné potraviny, s cílem upustit aspoň něco ze svých tučných zisků na úhradu občerstvení a režii spojených s pořádáním zmíněného veselého kravího pochodu. Jelikož český zpracovatel produktu českých stračen neoplývá

pravomocí rozhodovat o tak zásadní záležitosti, postupuje podanou žádost k projednání vrcholnému managementu firmy Danone někde v Belgii. Po čtrnácti dnech, několika urgencích a patrně i konfrontacích se scénáristy Evropské unie se na dálný východ České republiky vrací vzkaz, že tato důstojná firma nemíní mít s veselými kravami valašského typu cokoliv společného. Zmíněný management si však asi neuvědomuje, že chystaný vstup Valašského království do vážně se tvářící Evropské unie je tímto krokem velice vážně ohrožen!

Podobně se zachová i jedna nejmenovaná firma z Meziříčí. Mladý, schopný, avšak poněkud bezbarvý tým obchodníků s hovězí smrtí se na skromnou žádost o věnování několika hovězích kostí na hovězí polévku na Hovězí vůbec neobtěžuje reagovat. Podle jistých zpráv preferuje zcela jiný druh kostí. Bílou Lucii a tak podobně...

To se však ani náznakem nedá říci o meziříčské Mlékárně a prodejně Albert. Bez jakýchkoliv řečí ochotně přihrají nejméně hektolitr nejrůznějších nápojů. Patří mezi ně mléko, perlivé vody a nejméně dva druhy skvělých limonád. To proto, aby bylo co dojit. Novým maskotem pochodu se totiž stane mohutná, strakatá, vesele se tlemící dojná kráva.

S tímto nápadem nepřišel nikdo jiný než ředitelka Městské knihovny, paní Alena Lukášová. Tato ke všemu odhodlaná, vždy ochotná a nesmírně činorodá dáma v nejlepších letech dala svolení, aby se zmíněná sudokopytnice narodila přímo v jí svěřeném svatostánku meziříčské kultury. Poté, co je do knihovnické vstupní

chodby dopravena dřevěná kraví kostra, nápadně podobná zednické koze, jíž narychlo dohromady stloukl čerstvý stolařský tovaryš Honza Wagner, začíná ji tady, přímo před zraky procházejících knihomolů, vážená paní ředitelka vycpávat krabicemi a oblepovat z čítárny donesenými starými novinami. Postupně tak vzniká monumentální dílo, které v budoucnu nepochybně výrazně obohatí moderní výtvarnou světovou tvorbu. Picassem ovlivněná autorka ani v tomto případě nezapře linie slavného mistra, a tak vedle Picassovy holubice přibývá do kulturního dědictví lidstva i Picassova kráva. Na rozdíl od slavné holubice však zcela funkční. Ten, kdo po zvednutí ohonu strčí do příslušné dírky patřičný obnos, může si vybrat jeden ze čtyř nápojů, které originální vemeno se čtyřbodovým vstřikováním nabídne. Konstruktí sofistikovaného zařízení je pověřen čiperný strojvedoucí ve výslužbě, sedmdesátiletý Štěpán Hurta, autor bezpočtu zlepšováků na parních strojích. Jednoduše proto, že kráva i lokomotiva mají hodně společného. Přinejmenším to, že se na Valašsku obojí řadilo k tažným zařízením.

Součástí pořadatelského sboru se stávají nejen mladí dravci z meziříčského Sokola, ale i reprezentanti Klubu českých turistů zastoupených nebezpečně aktivním týmem šlachovitých borkyň a borců s jednotným šedovlasým přelivem.

Den před plánovaným pochodem nevypadá počasí dvakrát růžově. Buď něžně poprchává, nebo vyloženě lije. Předpověď na den „D“ není o moc lepší. Devětašedesát veselých pochodníků na veselském startu je proto více než milým překvapením! Zatím neprší, dokonce ani nekape. Nejdříve je třeba zaplatit startovné. Tak jako obvykle, co korunka, to předpokládaný kilometr chůze. Po zaplacení obdrží každý odhodlaný účastník nezbytný cestovní pas. Kromě jména, příjmení, titulu a přezdívky je do něj třeba uvést i aktuální váhu v tunách, typ plemene, číslo nohy, potažmo kopyta, oblíbené jídlo, prodělané nemoci a dosažené IQ ve výši jedenácti, dvaadvaceti popřípadě až třiatřiceti jednotek.

Od startovní hospody „U Lukášů“ je třeba popojít o dobré dva kilometrů dál. Okolí horní stanice veselského lyžařského vleku připomíná nějakou věhlasnou pouť. Hbití Sokoláci tu organizují dětské soutěže, natěšená kráva netrpělivě čeká na první dojení a všudypřítomná televize číhá na co nejatraktivnější záběry, které později vyplivne na znučenou populaci, polehávající před obrazovkou na proležených gaučích. Do toho už ve svižném country stylu brnká volné sdružení šumařských muzikantů s narychlo vymyšleným názvem “Náhoda”. Hudební kulise naprosto bezkonkurenčně dominuje nesourodá dvojice ze Schlattauerovy ulice. Nehasnoucí hvězda folkových festivalů Jarka Krutílková a basově laděný, lehce přestárlý mandolinový virtuos Bob Škrla.

Povinnou součástí pochodu je absolvování tří duchaplných sportovních disciplín, tak zvaných kravin. Trojskok dozadu vyžaduje přemístění tělesné

schránky směrem, kterým se zpravidla neskáče. Navíc v mírném svahu, na klzké trávě a mezi třemi hromádkami autentického kraviho trusu. Hodnotí se nejen doskočená vzdálenost, ale i umělecký dojem.

Kravi golf naproti tomu žádá co nejmenší počet úderů nosem do bramboru, který je třeba prostřednictvím vzpomenutého čmouchacího aparátu po zemi přemístit do tři metry vzdálené cílové jamky.

Nejnapínavější soutěží je kravi ruleta, nebo-li minové pole. Se zavázanýma očima se přechází deset metrů dlouhá výseč vyzdobená ještě teplými, půvabně vonícími ostatky zelené biomasy přepasírované přes složitý trávicí trakt Kubičikovců Babuše. Samozřejmě se zaznamenává počet šlápnutí. Po každém zcela pochopitelně následuje výbuch. Naštěstí jen výbuch smíchu škodolibých přihlížejících.

Konec legrace, vyráží se na trať! Blátivou cestou se nejdříve mírně

vystoupá na Malou Lhotu a poté pak kamenitou polňačkou prudce klesá k přehradní hrázi na Bystřičce. Stračena, song servis Náhoda i veškerý obslužný personál jsou zde velikou oklikou přemístěni osobními auty. Z toho prvně jmenovaná vestoje na nekrytém přívěsném vozíku. Taxikář Pepa, který kočíruje táhnoucího formana po celou dobu jízdy mačká klakson a jeho ostrý zvuk ještě doplňují dojemně ječivé hlasivky převážených kulturních pracovníků z Městské knihovny, které dnes zastávají čestné funkce dojiček.

Neméně veselo je i v cíli první etapy, na parkovišti u hotelu Klenov. Pasový kontrolor Petr Chára cvaká do pasů kulatá razítka a pochodníci se nacpávají ještě teplým chlebem, který osobně upekl a až od Holešova sem přemístil Adře nakloněný dobrodinec, pekařský mistr František Králík. Autorkou nebezpečně jedlých pomazánek je naproti tomu nejvěhlasnější pěstounka vlasti praotce

Čecha a vrchní náčelnice veškerých přítomných Smrčků, paní Emilie. Country muzika vesele břínká, Krutilková Jarka hlasitě juchá a Stračena nepřetržitě dojí čtyři druhy nápojů. Vemenoservisman Štěpán, která má pohotovost, jenom spokojeně přihlíží. Většina účastníků poté zamíří směrem k Dušné. Dušností postižení jedinci to v prvním úseku nemají dvakrát jednoduché. Stoupání je příkré, navíc zpestřené slézáním, přelézáním a podlézáním padlých bukových velikanů. Pozdější hřebenové putování po zpevněných cestách je už vyloženě pohodové. Střídají se tu zelené háje s rozkvetlými loukami, blankytné nebe nešetří slunečními paprsky a zpěvné ptactvo nepřestává se svou harmonickou symfonií. Minizastávka na zmíněné Dušné dopřeje těm nejzchvácenějším doušek muziky i obsahu kravského vemene a bez velkého zdržování se pak úzkou silničkou společně peláší až na Vsacký Cáb.

Ten, kdo dorazil na toto nejvýše položené místo celé trasy, má už v nohách rovných dvaadvacet kilometrů. A to se musí oslavit! Kapela obsadí zaparkovaný žlutý bagr, hoši hrábnou do strun, Jarka naladí hlasivky na intenzitu sirény a hlubokým hudebním zážitkem zasažení návštěvníci turistické chaty pak loví v hlubinách svých peněženek poslední drobné a objednávají si nové a nové povzbudivé drinky. Což tolik neplatí o zchvácených pěšácích, kterým k vrcholnému štěstí i tady stačí výživná čtyřkombinace vydatně dojící červenobílé Stračeny.

Poslední třetina cesty na Hovězí už nevěstí žádný vážnější problém. Jedenáct kilometrů z kopce, to už bude dokonalá pohoda! Není! Nejdříve se jistá Iris, osaměle putující se dvěma mláďaty, zatoulá v lese plném smrčků a brzy nato rodina Smrčků beze stopy zmizí v lese bukovém. Ještě, že existuje mobilní spojení! Díky tomuto vrcholnému vynálezu jsou všechny zbloudilé duše postupně nasměrovány na jedinou správnou cestu, která by při troše víry mohla končit v toužebně vyhlášeném cíli. Jistým problémem je však po chvíli skutečnost, že se díky jílovému podloží a nočnímu dešti značená komunikace převtělila v klouzačku. Způsobem posunu se tak poutníci z rodu Homo sapiens začínají podobat kachnám a vzhledem prasatům. Po pěti šesti kilometrech brodění v bahně je tento směr vývoje člověka pochopitelný, jakkoli se přímo vymyká vědecké pravdivosti neochvějně Darwinovy teorie.

Druhá polovina třetí etapy už vede po cestách, jejichž povrch je o poznání ušlechtilější. Krajina se otevírá a po dlouhých kilometrech temnými hvozdy nabízí blažené výhledy do okolí cílové dědiny. Jakkoli je finálový posun snadnější, styl chůze některých jedinců to nepotvrzuje. Platí to především o jisté dámě s překrásným jménem Beata. Vypadá to, že rehabilitační sestra z Domova důchodců v Podlesí bude muset podstoupit rehabilitaci. Každopádně

má díky uměleckému dojmu z posledního úseku našlápnuto na nejprestižnější ocenění, adrácové tričko pro nejzuboženějšího účastníka.

A je tu Hovězí! Veselí turisté ze zlínské Veselé jsou už na místě, méně veselí blátošlapi z Veselé meziříčské postupně docházejí. Dlouho vyčkávacímu redaktoru Nového Valašska však už před tím došla veškerá trpělivost, takže úlohu tiskového mluvčího velice rád převzal člen motorizovaného doprovodu Ladislav Škrála, který tak udělal významný krok ke svému zviditelnění. Jeho autentické výroky si tak budou moci přečíst nejen obyvatelé vsetínského okresu, ale i zvědaví lovci senzací z celého Zlínského kraje.

Laďova stopa tak bude na věčné časy uchována ve střežených archívech svobodné valašské žurnalistiky.

Padesátka nejstatečnějších postupně klopytá do cílové rovinky. Muzika vyhrává, Jarka juchá a kouřící hovězí vývar láká k likvidaci. Na návěs s tlemicí se krávou dorazil i sám hověžský starosta, pan Jaroslav Ország. Osobně teď všem poutníkům předává pohlednici obce i s historickým razítkem. Samotný závěr je ve znamení předávání cen. Tu hlavní získává už předznamenaná vyznavačka pěší chůze, totálně zubožená Beata, tričko pro nejstaršího účastníka po loňském vítězství uhájil pan Hájovský z Pržna a nejmladším hrdinou, který vlastní silou ušlapal rovných třiatřicet nesnadných kilometrů, se stal teprve šestiletý Štěpán Fiala z Valmezu.

K hověžskému nádraží se pomalu blíží červený motoráček a doznívající country tóny střídá bubnování dešťových kapek. Je tomu přesně tak jak před rokem. Ani tenkrát během celého pochodu ani nekápllo. Opět se ukazuje, že má tam nahoře někdo protekci...

František Tomanec

Písničky s příběhem

PAMATUJ

Dnešní mládež do čtyřicítky bude nad následujícími větami kroutit hlavou. Těžko si asi představí dobu, kdy byla sobota běžným pracovním dnem. Adventisté měli tím pádem o zábavu postaráno. Ona zábava ovšem většinou spočívala ve větším či menším modlitebním úsilí. Školní docházka, zaměstnání a především povinná vojenská služba představovaly zdroje neustálého napětí. Největší problém měli, samozřejmě, vojáci. Tedy ti z nich, pro něž nebylo svědomí ochočeným kamarádem. Odmítnout sobotní blbnutí s kvérem zpravidla znamenalo kriminál. Samozřejmě se hledaly nejrůznější cesty a cestičky, jak se mu elegantně vyhnout, ale desítkám mladých borců kolem dvacítky se to nepodařilo. V padesátých a pak sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století dřepělo v chládku nejméně sedm statečných z našeho okolí. Například Jarek Wagner z Hošťálkové, Fanda Macháň z Frenštátu či Mira Válék z Valmezu. Bylo vždycky zdrcující si uvědomit, že právě teď, když si bezstarostně hovím v bezpečném sborovém prostředí, moji kamarádi strádají za vysokou zdí a ostnatými dráty. Jedinou možností, jak jim situaci nadlehčit, byla modlitba. Následující písnička přišla na svět právě v oněch neblahých časech, kdy zoufalé volání k Nejvyššímu za osvobození našich blízkých bylo pravidelnou součástí sborových i soukromých bohoslužeb.

Doba se posunula, změnil se režim a kardinální problém většiny adventistů vymizel. Z perspektivy našich zeměpisných šířek to vypadá, že následovníci nazaretského tesaře žijí ve svobodě a relativní pohodě. Stačí ovšem vycestovat na jih či na východ a našinec nevěří svým očím. Některé solidní zdroje tvrdí, že tolik perzekvovaných křesťanů jako je jich dnes, nebylo v žádné předchozí době. Máme před tím zavírat oči, abychom si náhodou nenarušili naši posvátnou sobotní atmosféru? Biblických textů, které před tím varují, je až příliš mnoho. Křesťanství není selanka, ale permanentní zápas. Nejen o své živobytí, svoji rodinu a svůj sbor. Pamatovat na ty, co jsou právě za mřížemi, je moje nezastupitelná povinnost...

PAMATUJ

*Tak, zas je tu den, ten v týdnu poslední, dnes, právě dnes zrak vzhůru pozvedni
A děkuj Pánu, že dnes hned po ránu smíš tu v klidu být, však pohledni
Tam, za šedou zdí a branou střeženou, tam bratr tvůj, sám, se svou ozvěnou*

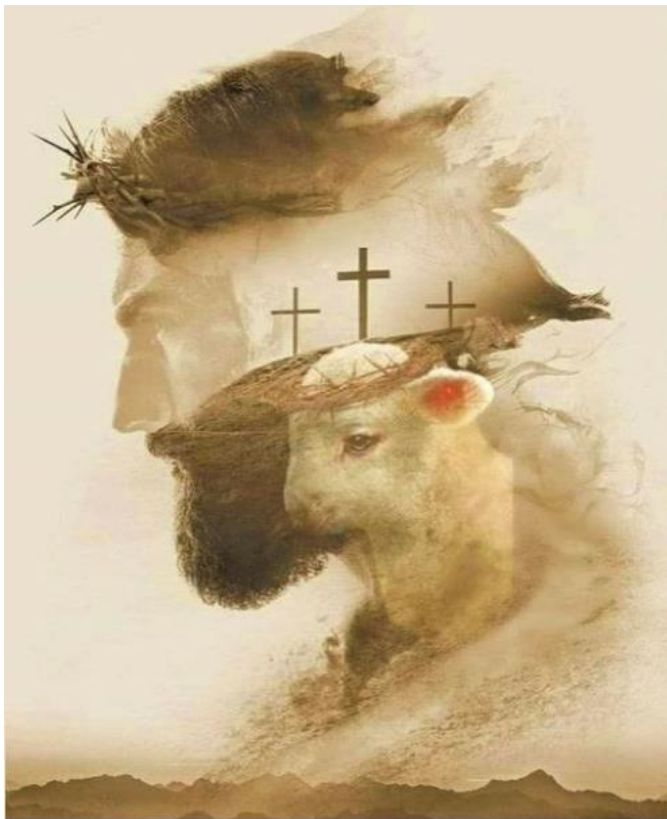
Ted' volá k Pánu, ať svou pomoc dá mu, ať není tak sám tam, za branou střeženou

*Když víš, tak pamatuj, ted' právě bratr tvůj je sám a sám tam někde bratr tvůj...
Hmm, hmm...*

*Tam, kde slunce lásky nikdy nehřeje, kde místo slov míru hučí peřeje
Tam volá k Pánu, ať svou pomoc dá mu bratr tvůj, co za zdí šedou někde je
Dnes, kdy tady trávíš chvíle radosti, nese on svůj kříž a ve své mladosti
Tam volá k Pánu, ať svou pomoc dá mu, ať paprsek míru pošle z výsosti*

*Když víš, tak pamatuj, ted' právě bratr tvůj je sám a sám tam někde bratr tvůj...
Hmm, hmm...*

František Tomanec

PAMATUJ

Tak zas je tu den, ten v jehle posledni,
 tam, na cedebni zdi a brana strážnou,
 klasi, pravě dšrs zas vzhnu pozvedni a cikni,
 tam bratr tvj sem se srac o zvěnoc tam vola

Perho, ze zřes hned po rdou sem's tu v kluku byt,
 v Pe nu, st' srac pomoz cla mu, st' uchi tak sem, tam na brancu strážnou

vis, tak pamatuj
 v s, a im, term u kile

bratr tvj je
 bratr tvj

bratr tvj je
 bratr tvj

Křesťanský vtip

MANA! Pořád padá jen ta zatracená MANA! Copak jsem MANAžer?!!

JEŽÍŠ UZDRAVUJE WORKOHOLIKA